

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 230 WE skarżące wniosły skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. (Sprawa COMP/F/38.899 — Rozdzielnice z izolacją gazową C(2006) 6762 wersja ostateczna), na podstawie której Komisja uznała, że skarżące oraz inne przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 WE, a od dnia 1 stycznia 1994 r. również art. 53 EOG, w odniesieniu do sektora rozdzielnic z izolacją gazową (zwanymi dalej „RIG”) zawierając szereg porozumień i uzgodnionych praktyk polegających na a) podziale rynku, b) przydzieleniu ilości i zachowaniu poszczególnych udziałów rynkowych, c) przyznaniu określonym producentom poszczególnych projektów RIG (ustalaniu ofert przetargowych) oraz fałszowaniu procedury przetargowej w zakresie tych projektów, d) ustalaniu cen, e) zawieraniu porozumień w celu zaprzestania umów licencyjnych z podmiotami niebiorącymi udziału w kartelu oraz f) wymianie istotnych informacji rynkowych. Posiłkowo, skarżące wnoszą o znaczące zmniejszenie nałożonych grzywien.

Na mocy decyzji uznano, że Fuji Electric Systems (zwana dalej „FES”) brała udział w naruszeniu od dnia 15 kwietnia 1988 r. do dnia 30 września 2002 r.

FES kwestionuje jednak, że brała udział w porozumieniu i twierdzi, że nie była zaangażowana w sprzedaż RIG aż do dnia 1 lipca 2001 r., czyli około dziewięć miesięcy po tym jak Fuji Electric Holdings (zwana dalej „FEH”) zaprzestała udziału w kartelu. Zdaniem skarżących uznając, że FEH brała nadal udział w porozumieniu po zebraniu japońskich członków, które miało miejsce we wrześniu 2000 r., Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, błąd co do prawa w odniesieniu do ciężaru dowodu oraz błąd co do prawa jeśli chodzi o równe traktowanie.

Ponadto Fuji twierdzi, że nie powinno uznać się jej solidarnej odpowiedzialności z uwagi na udział Japan AE Power Systems Corporation (zwanej dalej „JAEPS”) w kartelu, skoro nie miała ona możliwości wywierania decydującego wpływu na JAEPS ani nie wiedziała o zrzucaniu jej udziału w kartelu. Skarżąca twierdzi zatem, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do zarzucanego FES naruszenia.

Fuji podnosi wreszcie, że decyzja jest obciążona oczywistym błędem w ocenie jeśli chodzi o czas trwania naruszenia oraz odpowiedzialność za zarzucane JAPES naruszenie. Ponadto Komisja w niewłaściwy sposób oceniła wartość informacji przedstawionej przez skarżące utrzymując, że nie uzasadnia ona obniżenia grzywiny nałożonej na skarżące zgodnie z komunikatem w sprawie współpracy. W związku z tym Fuji twierdzi, że nałożone grzywiny powinny być w znacznym stopniu obniżone.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2007 r. — Mitsubishi Electric przeciwko Komisji**(Sprawa T-133/07)**

(2007/C 140/62)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Mitsubishi Electric Corp. (Tokyo, Japonia) (przedstawiciele: R. Denton, solicitor i K. Haegeman, prawnik)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi o:

- stwierdzenie nieważności decyzji, w szczególności jej art. 1 do 4, w zakresie w jakim stosuje się ją do Melco i do TMT&D w okresie, w którym Melco wraz z Toshiba ponosi odpowiedzialność solidarną z tytułu działalności TMT&D; lub
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. g) decyzji oraz art. 2 lit. h) w zakresie, zakresie jakim odnosi się ona do Melco; lub
- zmiana art. 2 decyzji w zakresie w jakim odnosi się ona do Melco, celem stwierdzenia nieważności lub posiłkowo znaczącego zmniejszenia kwoty grzywiny, która została w niej nałożona na Melco; oraz, w każdym bądź razie;
- obciążenie Komisji i Melco kosztami, które zostały przez nie poniesione w związku z tymi postępowaniami.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca Mitsubishi Electric Corporation (zwana dalej „Melco”) wniosła zgodnie z art. 230 i 229 WE skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. (Sprawa COMP/F/38.899 — Rozdzielnice z izolacją gazową C(2006) 6762 wersja ostateczna), na podstawie której Komisja uznała, iż skarżący oraz inne przedsiębiorstwa są odpowiedzialni za naruszenie art. 81 ust. 1 WE, a także wraz z dniem 1 stycznia 1994 r. art. 53 EOG, którego to naruszenia dopuścili się w sektorze rozdzielnic z izolacją gazową (zwanymi dalej „RIG”) poprzez zawarcie szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk polegających na a) podziale rynku, b) przydzieleniu ilości i zachowaniu poszczególnych udziałów rynkowych, c) przyznaniu określonym producentom poszczególnych projektów RIG (ustalanie ofert przetargowych) oraz manipulowanie procedurą przetargową w zakresie tych projektów, d) ustalanie cen, e) zawieranie porozumień w celu zawieszenia umów licencyjnych zawartych z podmiotami niebiorącymi udziału w kartelu oraz f) wymianie istotnych informacji rynkowych. Posiłkowo, skarżący wnoszą o umorzenie lub zmniejszenie nałożonych na niego grzywien.

Melco powołuje się w swojej skardze na następujące podstawy:

Komisja najwyraźniej nie wykazała w sposób wymagany prawem naruszenia przez skarżącego art. 81 WE poprzez jego uczestnictwo w kartelu, którego celem lub skutkiem było ograniczenie konkurencji na obszarze EOG.

Skarżąca w dalszej kolejności utrzymuje, iż Komisja nie wykazała istnienia porozumienia naruszającego art. 81 WE, którego stroną była Melco.

Skarżąca utrzymuje w dalszej kolejności, iż Komisja dopuściła się błędu w ocenie dlatego, iż nie uwzględniła technicznych i gospodarczych dowodów, które stanowiłyby wytłumaczenie dla braku uczestnictwa Melco na rynku europejskim i doświadczając trudności przy wejściu na ten rynek.

Skarżący utrzymuje naruszenie przez Komisję zasad dowodowych poprzez niezgodne z prawem przeniesienie ciężaru dowodu oraz naruszenie zasady domniemania nieważności.

Ponadto, w opinii skarżącej Komisja w różny sposób kilkakrotnie naruszyła zasady równego traktowania i proporcjonalności: obliczając punkt wyjściowy dla grzywny nałożonej na Melco na podstawie obrotu uzyskanego przez nią w roku 2001 a nie tego z roku 2003; obliczając mnożnik mający zastosowanie do Melco oraz określając błędnie światowy rynek RIG oraz udział w tym rynku Melco. Dalej w opinii skarżącej Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności oceniając grzywnę Melco proporcjonalnie do jej udziału w umowie KTR ⁽¹⁾ w taki sam sposób, europejczy jak uczynili to producenci europejscy uczestniczący zarówno w porozumieniach KTR jak i EK ⁽²⁾.

Skarżący utrzymuje, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia powodów, dla których grzywnę nałożoną na Melco należałoby obliczać na podstawie jej obrotu z roku 2001 natomiast grzywna nałożona na Melco procentowo kształtuje się na poziomie 15-20 % światowego obrotu RIG.

Ponadto, przy ustalaniu ogólnej wartości rynkowej RIG Komisja naruszyła zasadę prawidłowej administracji.

Skarżący utrzymuje, że Komisja dopuściła się błędu nie uwzględniając przy ocenie wpływu zachowania Melco oraz przy obliczaniu grzywny Melco dowodów gospodarczych i technicznych. Komisja w opinii skarżącego nie postąpiła właściwie ustalając czas trwania domniemanego kartelu.

Dalej skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła przysługujące skarżącemu skarżącemu prawa do obrony oraz prawo do rzetelnego procesu nie dostarczając Melco istotnych dowodów obciążających i uniewinniających zawartych w tej grzywnie. Ostatecznie najwyraźniej Komisja nie przedstawiła Melco w toku postępowania administracyjnego swoich wniosków odnoszących się do teoretycznych aspektów wyrównania, naruszając tym samym prawa do obrony.

⁽¹⁾ „KTR” kontyngent tablic rozdzielczych.

⁽²⁾ „E” oznacza europejski natomiast „k” kontyngent. Porozumienie EK w zaskarżonej decyzji jest określane jako „Porozumienie e-group dla porozumienia KTR”.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2007 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji

(Sprawa T-135/07)

(2007/C 140/63)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: G. Aiello, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 230 WE decyzji zawartej w piśmie z dnia 7 lutego 2007 r., nr ref. 3585 dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa Komisji;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd Republiki Włoskiej wniósł do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę o stwierdzenie nieważności generalnego rozumienia art. 230 WE decyzji dyrektora generalnego dyrekcji generalnej ds. Rolnictwa Komisji, zawartej w piśmie z dnia 7 lutego 2007 r. nr ref. 3585, która oddala wniosek władz włoskich o przyjęcie, na podstawie art. 14 rozporządzenia Rady z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego ⁽¹⁾, wyjątkowych środków wsparcia włoskiego rynku mięsa drobiowego w stosunku do kurcząt ubitych na obszarach dotkniętych ptasią grypą i na których zastosowano środki weterynaryjne ograniczające obrót w okresie od grudnia 1999 r. do września 2003 r.

Rząd włoski podnosi następujące zarzuty:

- Naruszenie zasady niedyskryminacji producentów wspólnotowych z art. 34 ust. 2 akapit drugi WE, jako że strona pozwana przyjęła wyjątkowe środki wsparcia rynku jedynie w odniesieniu do jaj wylęgowych, odmawiając w spornej decyzji zastosowania podobnych środków w stosunku do mięsa drobiowego.